

Hejdánek, Ladislav → Kuchařová, Vilma

Ladislav Hejdánek

in: Ladislav Hejdánek, [Žít bez průšvihů znamená žít bez pravdy](#), ed. Jan Hron, Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2025, p. 135-136

in: Ladislav Hejdánek, [Žít bez průšvihů znamená žít bez pravdy](#), vyd. Jan Hron, Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2025, str. 135-136

◆ korespondence, česky, vznik: 28. 5. 1972

◆ correspondence, Czech, origin: 28. 5. 1972

Praha, 28. května 1972

Milá Viluško,

odpušť, že už po druhé měním datum, kdy hodlám do Písku přijet. Ale teď je to ve shodě se vzkazem, který jsi mi poslala. Jsem teď z nejrůznějších důvodů strašně málo pánem svého času, ale snad to přede jenom odhaduji správně, že tento týden se ke konci budu moci uvolnit. Končím tentokrát službu v pátek ráno, a tak se pokusím jet prvním vlakem hned ráno. Vlastně asi ne vlakem, ale autobusem, s nímž jsem měl minule tak dobrou zkušenost. Ještě budu muset zjistit, kdy autobus jede, ale na tom už tak nezáleží; v žádném případě mi nechod' naproti, dojdu sám a budu svobodnější, kdybych musel něco měnit. Pokusím se ještě někdy večer zavolat, ale nevím, zda uspěju. Nám telefon teď už nefunguje vůbec (předtím jen občas a vždycky v pátek, sobotu a neděli – to jsou divné poruchy, co?), ale snad se mi to podaří někdy z pošty (jen se tam však dostat – to je ten problém!).

Tvé dopisy jsem dostal (i s kytičkami) už doma, kam mi je poslali – jeden mi přišel asi před deseti dny. Také od Hedy a od děvčat mi přišel dopis domů teprve nedávno, a přišel také můj dopis domů. Děkuju Ti za všechny poslané dopisy, měl jsem z nich opravdu radost. To Ti ostatně ještě řeknu i ústně.

Pracuji zase v Památníku, jak víš (vždyť jsi mi tam už volala). Přijali mne na půl úvazku, protože mají obsazeno, ale hodin mám stejně mnohem víc, téměř to dělá celý úvazek. Má to však jednu výhodu, že tam chodím jen 4 dny, i když dvakrát na 12 hodin. Jinak jsem se pustil zas naplno do práce, připravuji kritickou edici dvou spisků Bernarda Bolzana (z rukopisů, které jsou archivovány v Památníku jako celá Bolzanova pozůstalost), dávám poslední úpravu (to jest zatím „poslední“ – projde to v budoucnosti jistě ještě nejednou změnou) onomu „Úvodu do filosofie“, který jsem psal pro Janu, jak už jsem se o tom zmiňoval hned ve svém prvním dopise – napsal jsem toho tam strašnou spoustu, celkem 14 sešitů po 40 stranách, přepočteno na normalizované stránky strojopisu to dělá asi 280–300 stran, což je už docela pěkná knížka –, dávám dohromady výbor překladů z Teilharda de Chardin a úvod k němu atd. atd. To je nejlepší způsob, jak zůstat v kondici. Že to zatím není k ničemu, to je vedlejší; co si budeme lámat hlavu se zítřejším dnem a starostmi, které teprve mají přijít – dosti má den na svém trápení. Do budoucna je líp mířit svými nadějemi než obavami.

Petra dělala ve čtvrtek přijímací zkoušku na stavební průmyslovku, udělala ji dobře a bude snad přijata (je to ovšem večerní škola). Tak jsme rádi, že tak ztrácí jenom jeden rok – nepříjde-li do toho ještě něco jako loni. Heda měla už po třetí prověrku, ale také s pozitivním výsledkem: pracuje na svém místě dál. Ostatní děvčata zatím pokračují beze změn; Martina se v poslední době nápadně a pronikavě zlepšila ve škole, říkají to shodně všichni učitelé. Jana minulý týden hrála po prvé na hudební produkci paní profesorky Richterové, ale bylo to bohužel zrovna v době, kdy jsem musel být v Památníku; ale nedopadlo to prý nejhůř, byla tam Heda, holky a také Hanka (Hedina sestra). Moc Tě pozdravuji a pevně doufám, že se koncem týdne uvidíme.

Tvůj Láďa